

yaşadığı inancındadır. Bu ikilikten ve diğer şüphelerinden kurtulmak için madî ve mânevî ilimlerde ilerlemiş âlimlerle görüşür, isprizma ve manyetizma cemiyetlerine girer çıkar, ancak derdine çare bulamaz. Günün birinde şehrin mezarlığında bir kulübede yaşayan, ney üfleyip gazeller söyleyen Aynalı Dede ile karşılaşır. Râci ruh ve madde âlemi hakkındaki şüphelerinden kurtulmak için meselelerini bu meczuba anlatarak ondan yardım ister. Râci, ruh ve madde âlemi hakkında âlimlerden alamadığı açıklamaları bu meczuptan öğrenmeye çalışır. Onunla her gün görüşür. Yapılan her görüşmede hayalin derinliklerine doğru çıkılan bir yolculuk eserde bölümler halinde yer alır ve her bölümde Râci'nin bir şüphesi yok olur. Bu mânevî yolculuğu anlatan bölümler sırasıyla şunlardır:

Birinci Gün "Zirve-i Hîç". Râci birinci gün Nirvana'ya ulaşmak için kendisini Buddha'nın sarayında bulur. Fakat arzularını yok edemediği için bu zirveye ulaşamaz ve geri döndürülür. İkinci Gün "Yâ Nûr". Zerdüş'tün sarayında Ehri-men'le Hürmüz'ün mücadelesini seyrederek yeryüzünden kötülüğün kaldırılmayacağını anlar. Üçüncü Gün "Devr-i Dâim". Devr-i Dâim şehrine giderek her şeyin başladığı yere döneceğini öğrenir. Dördüncü Gün "Meydân-ı İmtihân, Mecma-ı Ârifan". Ârifler arasında yapılan bir imtihan vesilesiyle insanların hakikati görmelerinin ne kadar zor olduğunu anlar. Beşinci Gün "Sâha-i Azamet". Anka kuşu ile binlerce âlem arasında bir yıl süren bir seyahatten sonra, bu sonsuz âlemlerin Allah'ın yüceliği karşısında bir hiç olduğunu anlar. Altıncı Gün "Kâf u Anka". Kâinatta olup bitenleri anlamak maksadıyla sorulan "Bu kervan nereye gidiyor?" sorusunun cevabı olarak, "bütün mevcudatın eşsiz sırra, aşk nuruna doğru gittiğini, bu seyrân ve bu devranın ezeli ve ebedî olduğunu" anlar. Yedinci Gün "Ummân-ı Azamet ve Girdâb-ı Kibriyâ". İlahî ilim karşısında insanoğlunun sahip olduğu ilmin bir nokta kadar olduğunu, hakiki ilmin ise Hakk'ı birlemekten ibaret bulunduğunu anlar. Sekizinci Gün "Muammâ-yı Ebedî". Ruhun hakikatinin yoklukla varlığın tek şey olduğunu anlamadan bilinmeyeceğini, bunu ise ilimde derece sahibi olanlardan başkasının idrak edemeyeceği gerçeğini anlar. Dokuzuncu Gün "Mahfel-i Âzam". Büyük peygamberlerle hakîmlerin toplandığı

bir mecliste, hakiki saadetin ne olduğunu soran insanlığa, meclistekilerin her biri kendi düşüncesine göre cevaplar verirse de hakiki saadetin ancak Peygamberimizin eliyle kâinata dağıtıldığı hakikatini anlar. Bu mânevî seyahatlerden sonra artık her şey yeni mânalar kazanır. Sonunda Râci yokluk ile varlığın aynı şeyler olduğunu öğrenir. Sohbetlerin ardından Aynalı Dede de kaybolur.

"Manisa Tımarhanesi" adlı ikinci bölümde ise mürşidinin arkasından bütün Anadolu'yu gezen Râci'nin aklını kaybetmesi ve tımarhanede geçirdiği günler anlatılmaktadır. Nitekim Aynalı Dede de buraya düşmüş, ölürken Kur'an-ı Kerîm ve kahve takımından ibaret olan servetini de Râci'ye bırakmıştır. Tımarhaneden, arkadaşı Sâmî'ye yazdığı mektuplarda olgunlaştığı, meselelerini hallettiği ve sakın bir ruh hâleti içine girdiği anlaşılan Râci, bir müddet sonra artık kendisine başvurulana bir mürşid haline gelmiştir.

Kitabın neşredildiği sırada materyalist felsefenin önde gelen taraftarlarından biri olan Bahâ Tefîk, "Bizde Felsefe" adlı makalesinde bilhassa *A'mâk-ı Hayâl*'i kastederek Ahmed Hilmi'ye de hücum etmiş ve "Gençleri memnun edemeyen bir yol tuttu, ulûm-ı müsbete ve

hakikiyye taharrîsi için açılmış taze dimağları, İblîs-i Behmen hikâyeleriyle, duvarlardan geçen, yedi kat semalara uçan perilere mahsus masallarla doldurmak istedi" şeklinde tenkit etmiştir.

A'mâk-ı Hayâl, taşıdığı tez ve onu ifade bakımından başarılı kabul edilmekle birlikte roman tekniği açısından aynı şekilde değerli bulunmamaktadır. Yazarın Konfüçyüs, Buda, Zerdüş, Eflâtun, Aristo gibi fikir tarihi bakımından önemli şahısları felsefî özelliklerine uygun olarak ele alması, Kaf dağı, anka kuşu gibi masal unsurlarını da başarıyla kullanması yeni bir deneme kabul edilebilir. Ancak bunlar da yeterince işlenmemiş unsurlar olarak kalmış ve geliştirilememiştir. Eserde kullanılan dil ilim diline yakın bir dildir. Bütün bunlara rağmen eserin devri için en önemli teknik özelliği, birinci şahıs ağzından kaleme alınmış olmasıdır denebilir.

A'mâk-ı Hayâl, İstanbul'da üçü eski harflerle olmak üzere (1326'da iki defa, ayrıca 1341) bugüne kadar yedi defa basılmıştır (1958, 1971'de iki defa, 1973).

BİBLİYOGRAFYA :

Şehbenderzâde Ahmed Hilmi — Ziya Nur, *İslam Tarihi*, İstanbul 1982, s. 29-30; Süleyman Hayri Bolay, *Türkiye'de Ruhçu ve Maddecî Görüşün Mücadelesi*, Ankara, ts. (Akçağ Yayınları), s. 241-244; "Amak-ı hayâl", *TDEA*, I, 129.

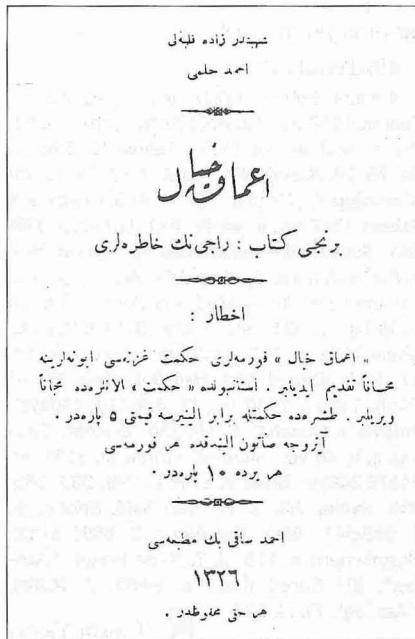

NECAT BİRİNCİ

A'MÂL

(الأعمال)

A'mâk-ı Hayâl'in ilk baskısının kapağı

Amel kelimesinin çoğuludur. Fıkıh terimi olarak iki veya daha çok kimsenin belli bir işi yapmak üzere kurdukları iş gücü ortaklığı mânâsında kullanılır. Bu ortaklık türü ayrıca *tekabbül*, *muhterife*, *sanâi* ve *ebdân* adlarıyla da anılır (bk. AMEL, EBDÂN).

AMÂLİKA

(العیالقة)

En eski Arap kabilesi olduğu kabul edilen yarı efsanevî göçebe Sâmî topluluk.

Arap tarihçilerinin Amâlik ve İmlâku şekillerinde de kaydettikleri Amâlika Kur'an'da yer almaz; İslâmî kaynaklara Benî İsrâil rivayetlerinden geçmiştir. Eski Ahid'de şahıs ve kavim adı olarak yirmi dört defa zikredilip Yahudi milletinin

ezelî düşmanı niteliğiyle tanıtılır. Tevrat'taki nesep seçercesine göre topluluğun atası, Hz. İshak'ın torunu Elifaz'ın câriyesi Timna'dan doğan oğlu Amalek'tir (Tekvîn, 36/12; I. Tarihler, 1/36). Bu hususta İslâm tarihçileri arasında ise görüş birliği yoktur ve bir kısmı, kavmin atası olan Amlâk (İmlâk, Umlûk) b. Lâvez'i (Lâvuz, Levd, Lud) Hz. Nûh'un oğlu Sâ'm'a, bir kısmı ise diğer oğlu Hâm'a bağlamaktadır. Muhtemelen bunun sebebi, Hz. İshak'ın torununun adı olan Elifaz (Tekvîn, 10/22; I. Tarihler, 1/17) ile Sâ'm'ın oğlunun ve Hâm'ın da torununun adı olan Lâvez'in (Tekvîn, 10/13; I. Tarihler, 1/11), aralarındaki ses benzerliğinden dolayı (İfz, İvz) birbirine karıştırılmış olmasıdır. Tevrat'ta Amalek'in zürriyetinin verilmemesine mukabil İslâm tarihçileri Casim adlı bir oğlunun ve onun da Ezrâk, Tıgâr (Gifâr), Lef, Büdeyl, Râhil (Râcil), Hezâl, Erkam ve Matar adlı sekiz oğlunun olduğunu ve bunlardan türeyen Benî Matar ile Benî Ezrâk'ın Hicaz'da, Benî Tıgâr, Benî Büdeyl ve Benî Râhil'in Necid'de, Benî Leff'in Yesrib'de, Benî Erkam'ın Hicaz ile Teymâ arasında ve Hezâl'in oğlu Sa'd'dan gelen Benî Sa'd'ın da Yesrib çevresinde yaşadıklarını kabul etmektedirler (bk. Taberî, I, 203).

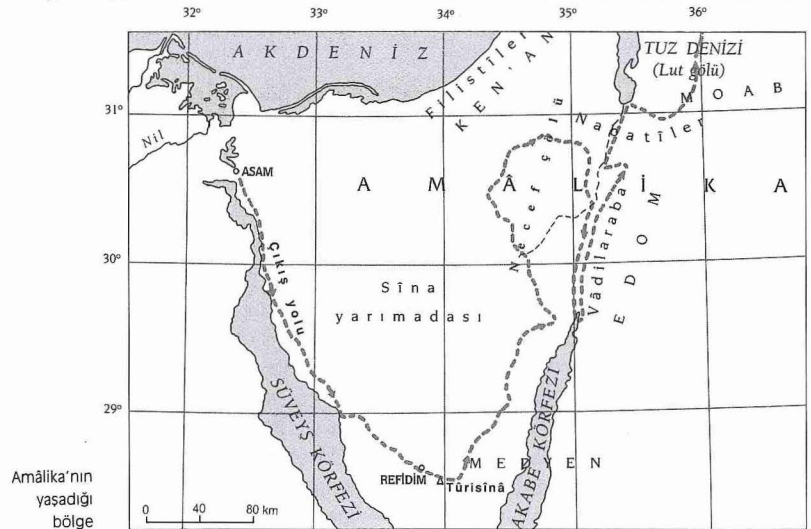
Tevrat'a göre Amâlika dünyanın en eski milleti olup (Sayılar, 24/20) anayurdu Akabe körfezi ile Lut gölü arasında yer alan Edom ülkesidir (Tekvîn, 36/16). Eski Ahid'in diğer kitaplarına göre de Amâlika'nın yayıldığı sahanın Lut gölünün batısındaki Necef (Neceb, Necev) çölünden itibaren Mısır'a kadar Sînâ yarımadası ve Necid dahil Kuzey Arabistan'ın tamamı olduğu kabul edilmektedir (bk. İDB, I, 101). İslâm tarihçileri ise bu alanı çok daha geniş tutmakta ve Âd, Semûd, Medyen gibi Arabû'l-âribe'den (öz Arap) saydıkları Amâlika'nın, başlangıçta Bâbil çevresinde otururken Bâbil Kulesi'nin yıkılmasından sonra Hicaz'a göç ettiklerini, oradan da Necid, Teymâ, Uman, Bahreyn, el-Cezîre (Irak), Suriye, Filistin, Mısır ve İfrîkiyye (Tunus) bölgelerine yayıldıklarını kabul etmektedirler. Rivayete göre Allah, Bâbil Kulesi'nde dilleri birbirine karıştırdıktan sonra (bk. BÂBİL) Amâlika'ya Arapça öğretmiş, böylece tekrar konuşmaya başlayan ilk millet Amâlika olmuştur. Arap tarihçileri, Benî İsrâil'e ait olan dillerin karışması efsanesine bu eklemeyi yapmak suretiyle, Tevrat'ın ilk millet dediği ve kendilerinin de öz Arap kabul ettik-

leri Amâlika'ya diğer milletler arasında öncelik vermişler ve buna bağlı olarak da Filistiler, Kenanlılar ve Mısırlılar gibi eski milletlerin Arap asıllı olduklarını iddia etmişlerdir. Rivayete göre Hz. İsmâil bu kavme peygamberlik yapıp Tevrat'ta Mısırlı olduğu bildirilen (Tekvîn, 21/21) ilk karısını onlardan almış ve Hz. Yûsuf da Amâlika'ya mensup bir firavun zamanında Mısır'a götürülmüştür. Yine İslâm tarihçileri tarafından kabul edildiğine göre Kudûs'ün kurucuları ve Hicaz'ın ilk sakinleri de onlardır ve son hükümdarları Semeyda b. Lâvez b. Amlîk'i Cürhümîler'in mağlûp etmesine kadar Mekke'de hüküm sürmüşlerdir; Kâbe'nin ikinci defa inşa edilmesi de onların dönemine rastlamaktadır.

Tevrat'ta Amâlika'nın geçmişiyile ilgili ilk kayıtlar milâttan önce II. binyılın birinci çeyreğine tarihlenen Hz. İbrâhim'in devrine rastlamaktadır (Tekvîn, 14/1-12). Bu pasajda anlatıldığına göre birleşik düşman güçler Amâlekîler'in ve komşularının bütün arazisini ele geçirmişler ve Hz. Lût dahil pek çok insanla mallarını yağmalayıp götürmüşlerdir; ancak peşlerine düşen Hz. İbrâhim hepsini geri almıştır. Bu olaydan birkaç yüzyıl sonra Amâlekîler'in, Hz. Mûsâ'nın önderliğinde Mısır'dan çıkan İsrâiloğulları'na, bugün Sînâ yarımadasının güneyinde Tûr-ı Sînâ'nın batısında olduğu tahmin edilen Refidim'de saldırdıkları, ancak güneş batıncaya kadar devam eden savaşın sonunda mağlûp oldukları görülmektedir. Tevrat'a göre Amâlika ile İsrâiloğulları arasındaki ezeli düşmanlık bu savaşla başlamış ve Rab Yahova bu kavmin adını yeryüzünden sileceğine orada yemin etmiştir (Çıkış, 17/8-16). Ayrıca İsrâiloğulları, Allah'ın kendilerine va-

ad ettiği Filistin - Ürdün bölgesine (bk. ARZ-ı MEV'ÜD) varıncaya kadar Amâlekîler tarafından devamlı surette tâciz edilmişler ve Rab Yahova da her seferinde onları yeniden lânetlemiştir. İslâm tarihçileri, Hz. Mûsâ'nın vefatından sonra İsrâiloğulları'nın başına geçen Yûşa' b. Nûn'un, Arz-ı mev'üd'u fethedip ümmetini oraya yerleştirebilmek için bölgenin yerli halkı olan Amâlekîler'le savaştığını kabul etmektedirler (bk. İA, XIII, 443-444). Bu olayı ayrıntıları ile anlatan Eski Ahid'in Yeşû kitabında ise Amalek ismine rastlanmamakta, ancak diğer kitaplarından bu kavmin o bölgenin en kalabalık halkı olduğu açıkça anlaşılmaktadır. Daha sonra Amâlika adının Hâkimler döneminde tekrar ortaya çıktığı görülmekte ve Amâlekîler'in Ammanlılar'la birlikte Moab Kralı Eglon'un müttefiki olarak saldırıya geçtikleri, bunun sonucunda İsrâiloğulları'nın on sekiz yıl Kral Eglon'a haraç vermek zorunda kaldıkları öğrenilmektedir (Hâkimler, 3/12-14). Yine XI. yüzyıla ait olayların açıklandığı başka bir pasajda da Amâlekîler'in Medyenliler ve Kenan'ın doğusunda yaşayan diğer göçebe kabilelerle birlikte İsrâiloğulları'nın topraklarını işgal ettikleri ve onları yedi yıl süreyle dağlarda, mağaralarda yaşamaya mecbur bıraktıkları anlatılmaktadır (Hâkimler, 6/1-6, 33; 7/12).

Milâttan önce XI. yüzyılın son çeyreğinde İsrail Devleti'nin kurulması üzerine, İsrâiloğulları'nı devamlı surette tâciz ettikleri anlaşılan Amâlekîler'in tamamen ortadan kaldırılmasına karar verilmiş ve "erkekten kadına, çocuktan emzikte olana, öküzden koyuna, deveden eşeğe kadar hepsinin hiç ayırt edilmeksizin öldürülmesi" şeklinde verilen bu

kararın Rab Yahova'nın emri olduğuna inanılmıştır (I. Samuel, 15/3). Bu katliam kararı yalnız semiz hayvanlar hariç tamamen uygulanmış ve ele geçirilen memedeki çocuklar dahi öldürülmüştür. Buna karşılık Amâlekîler ise onların şehirlerini ele geçirdiklerinde, "kadınlardan kimseyi öldürmemişler, küçüktan büyüğe kadar hepsini esir alarak sürüp yollarına gitmişlerdir" (I. Samuel, 30/2). Açıklanan bu durum, iki milletin karakterleri arasındaki farklılık açısından fevkalâde dikkat çekicidir. II. Samuel kitabında anlatıldığına göre, son savaşında Filistîler'e mağlûp olan Kral Saul (m.ö. 1020-1000; Kur'an'daki Tâlût), yakınında bulunan bir Amâlekî'ye kendini öldürtmüş ve Saul'un tacı ile bilekliğini Hz. Dâvûd'a (m.ö. 1000-972) getirerek müjdelik almak isteyen Amâlekî de onun emriyle öldürülmüştür (1/1-10; 4/9-10). Bu husus, Amâlekîler ile İsrâiloğulları arasında ezeli bir düşmanlık bulunmasına rağmen Kral Saul zamanında bazı Amâlika kabilelerinin İsrâil ordusuna asker verdiklerini veya ücretle katıldıklarını ortaya koymaktadır (IDB, I, 102). Daha sonra Amâlekîler'in tamamı Hz. Dâvûd tarafından İsrâil hâkimiyetine sokulmuş ve bu kavmin adı VIII. yüzyılın sonlarına kadar bir daha anılmamıştır. Son defa Hizkiya (m.ö. 716-688) zamanında adlarına tesadûf edilmekte ve topraklarının tamamının İsrâiloğulları'nın ellerine geçtiği öğrenilmektedir (I. Tarihler, 14/43).

Amâlika adına Eski Ahid dışında herhangi bir tarihî kaynakta rastlanmadığı için bu kavim hakkında kesin bir hükme varmak mümkün değildir. Ancak Sâmi ırktan oldukları, dolayısıyla Arapça'ya akraba bir dil konuşukları şüphesizdir. Bazı Arap tarihçilerinin, dünyada Arapça konuşan ilk milletin Amâlika olduğuna inanmaları gibi ilk defa Arapça yazanların da yine Edom ülkesinde oturan Medyen halkı olduğunu kabul etmeleri (bk. İA, I, 503), Amâlika ile Araplar arasında kurulan ilginin sadece rivayetlere dayanmadığını, bu rivayetlerde önemli bir gerçek payının da bulunduğunu göstermektedir. Çünkü bugün Arap yazısının menşei sinaitik alfabenin (Sînâ yazısı) oluşturduğu ve bu yazının ilk defa Edom ülkesinde oturan Nabatîler tarafından kullanıldığı bilinen bir gerçektir. Ayrıca Araplar'ın atası Hz. İsmâil'in soyundan gelen İshmaelîler (Ishmaelites) ile annesi Hâcer'in kabilesinden geldikleri sanılan Hagrîler / Hâcerîler'in (Hagrites / Hagarites) anayurtlarının da Filistin-

Ürdün olduğu (Tekvîn, 21/13-21; IDB, I, 101; a.e., II, 511; a.e., II, 748-749) ve yahudilerin özellikle son yıllarda bir defa daha ortaya koydukları gibi dünyada en fazla Filistinli Araplar'a karşı ezeli bir kin ve nefret hissi besledikleri bilinen diğer hususlardır. Öte yandan Amâlekîler ile Medyenliler tarihte bilinen ilk develi muhariplerdir (IDB, I, 490-491). Eski Ahid, milâttan önce XI. yüzyılda İsrâiloğulları'nı yedi yıl süreyle dağlarda yaşamaya mecbur bırakan Amâlekîler ile diğer göçebelerin (yk. bk.) nasıl kalabalık olduklarını anlatırken, bunların kendilerinin de develerinin de sayıya gelmediklerini yazmaktadır (Hâkimler, 6/5; 7/12). Bu devirden yaklaşık iki yüzyıl sonraya ait Asur çivi yazılı belgelerinde ise **Aribu / Aribi** (Arap) kavim adı ilk defa ortaya çıkarken aynı şekilde deveyle birlikte zikredilmekte ve Araplar'ın, III. Shalmaneser'in (m.ö. 858-834) ordusuna 1000 kişilik bir develi muharip birliğiyle katıldıkları bildirilmektedir (Luckenbill, I, 611).

XX. yüzyılın başlarında bazı ilim adamları, ilk defa milâttan önce XXIV. yüzyıl Akkad çivi yazılı belgelerinde görülen **Meluhha** ülke adını, aralarındaki şekil benzerliğine dayanarak **Amalek** ile birleştirmişler (bk. İA, I, 486-487, bibl.), fakat ortaya kuvvetli delil koymadıklarından ve daha sonraları başka hipotezler de ileri sürüldüğünden şüpheyile karşılanmışlardır (bk. IDB, I, 101). Ancak, tipik bir Sâmi kelime olan **meluhhanın**, Akkad diline göre tahlil edildiğinde kökünün **mlh** "tuz" (Ar. mlh, İbr. melah) ve lugat mânasının da "tuz ülkesi" olduğu görülmektedir (Erdem, s. 5). Bu durum ise delilsizliğinden dolayı şüpheyile karşılanan eski tezi desteklemektedir. Çünkü Eski Ahid, Amalek kavminin anayurdu olan Edom ülkesinde adı **Ge Amelah** (Ge ha-Melah, "tuz vadisi") olan önemli bir vadiden bahsetmekte (II. Samuel, 8/13; I. Tarihler, 18/2 ve tür.yer.) ve bugün de yine aynı bölgede yerli Araplar'ın **Vâdi'l-milh** (tuz vadisi) dedikleri bir vadi bulunmaktadır. Edom'un kuzeyinde yer alan Lut gölünün (Ölü deniz) yine Eski Ahid'de kullanılan en eski adı ise **Yam Amelah** (Yam ha-Melah) "tuz denizi"dir (Tekvîn, 14/3; Sayılar, 34/3 ve tür.yer.; IDB, IV, 168; İA, VII, 91) ve dünyanın en tuzlu suyu (% 25) sahip olan bu denizin çevresi de arkasına bakan Hz. Lût'un karısının tuzdan direk haline gelmesi gibi efsanelerin (Tekvîn, 19/26) doğmasına sebep olan, çeşitli şekillerde billurlaşmış tuz kümeleriyle kaplıdır. Dil bili-

mi açısından aynı kelime oldukları şüpheyi götürmeyen **meluhha** ile **amalek** (bk. İA, I, 487), **amelah** ile birleşmekte ve Kızıldeniz çevresi gibi tuzlu yerlerde aranması gerektiği ileri sürülen (Erdem, s. 3-9) Meluhha'nın Edom dolayları olabileceğini ortaya koymaktadır. Bu durum ise Arap tarihi açısından büyük bir önem taşımaktadır. Çünkü III. binyıl çivi yazılı tabletlerinde "kara başlı adamlar" şeklinde tanımlanan Meluhhalılar'ın çöl güneşiyle yanmış bedevî Amâlekîler olduklarının ortaya konulması, Araplar'ı dünyanın en eski milletlerinden biri durumuna getirecek ve bugün kendilerine üzerinde yaşama hakkı tanınmayan Filistin'in de anavatanları olduğunu gösterecektir.

BİBLİYOGRAFYA :

Belâzûrî, *Ensâb*, I, 6-7; Taberî, *Târîh* (Ebû'l-Fazl), I, 203-204, 206-208; Mes'ûdî, *Mürâcû'z-zeheb* (Abdülhamîd), I, 42, 55-56; İbnü'l-Esir, *el-Kâmil*, I, 78, 125, 141, 218, 345; İbn Haldûn, *et-İber*, Bulak 1284 — Beyrut 1399/1979, II, 27-28; H. H. Rowley, *Bible Atlas*, London 1967, s. 16; Cevad Ali, *el-Mufaşşal*, I, 345-347; D. D. Luckenbill, *Ancient Records of Assyria and Babylonia*, New York 1968, I, 611; Mahmud Esad, *İslâm Tarihi* (haz. Ahmet Lütfi Kazancı — Osman Kazancı), İstanbul 1983, s. 40, 80-81, 122-123, 329, 349; Sargon Erdem, "Kazıklar Sahibi Firavun", *Zafer*, sy. 114, İstanbul 1986, s. 3-9; M. Seligsohn, "Amâlik", *İA*, I, 392; F. Hommel, "Arabistan (Tarih)", *İA*, I, 486-487; B. Moritz, "Arabistan (Yazı)", *İA*, I, 503; Besim Darkot, "Lut Gölü", *İA*, VII, 91-93; Ahmet Suphi Furat, "Yûşa", *İA*, XIII, 443-444; "Amâliq", *CEAC*, s. 37; G. M. Landes, "Amalek", *IDB*, I, 101-102; A. Jeffery, "Arabians", *a.e.*, I, 181-184; J. A. Thompson, "Camel", *a.e.*, I, 490-492; R. F. Schnell, "Hagrite", *a.e.*, II, 511; G. M. Landes, "Ishmaelites", *a.e.*, II, 748-749; S. Cohen, "Salt, Valley of", *a.e.*, IV, 168; W. H. Morton, "Salt Sea", *a.e.*, IV, 168; S. Abramsky — E. E. Halevy, "Amalekites", *EJd*, II, 787-791; M. Avi — Yonah, "Dead Sea", *a.e.*, V, 1391-1394; G. Vajda, "Amâlik", *EI*² (İng.). I, 429.

SARGON ERDEM

AMÂME

(bk. SARİK).

AMÂRE

(عمارة)

Güneydoğu Irak'ta
Meysân ilinin merkezi.

Dicle'nin doğu (sol) kıyısında, Basra ile Kûtül'amâre arasında yer alır; nüfusu 81.000 civarındadır (1980). XVII. yüzyılda bir köy görünümünde olan Amâre,